

FRANCA TREUR
**DE WOON
GROEP** ROMAN
POVERTÉ

De woongroep

Franca Treur

Download now

Read Online ➞

De woongroep

Franca Treur

De woongroep Franca Treur

Zoek je bestemming! Maak iets van je leven! Maar wat doe je als je werk net zo goed door iemand anders kan worden gedaan en je verder nergens een speciaal talent voor hebt?

In het gootsteenkastje heb ik een leeg olijvenpotje gevonden.

'Kijk, dit ben ik!' Ik loop terug naar de bank en draai het deksel los. Ik geeuw hard in het potje en doe het meteen dicht. Met mijn vingers aan het deksel zwaai ik ermee in Eriks gezicht.

'Hier: Elenoor Jansen, 28 jaar oud, contentmanager.'

Erik denkt zijn vriendin wel een voller leven te kunnen bieden: hij wil samenwonen en kinderen. Maar Elenoor solliciteert in plaats daarvan naar een plek in een idealistische woongroep, gevestigd in een voormalig weeshuis in Amsterdam-Oost. Want hoe kun je je beter thuis voelen op de wereld, dan door haar te willen verbeteren?

In *Dorsvloer vol confetti* beschreef Franca Treur hoe een jong meisje in een orthodoxe boerengemeenschap de kracht van woorden ontdekt. In *De woongroep* richt zij zich op een andere groep: jonge, hoogopgeleide stadsbewoners.

Ego's en zwervers, helden en heiligen, uitvreters en mannenverslindsters - allemaal zijn ze op eigen wijze op zoek naar iets wat groter is dan zichzelf.

De woongroep Details

Date : Published 2014 by Prometheus

ISBN : 9789044616583

Author : Franca Treur

Format : Paperback 338 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature, Literature

 [Download De woongroep ...pdf](#)

 [Read Online De woongroep ...pdf](#)

Download and Read Free Online De woongroep Franca Treur

From Reader Review De woongroep for online ebook

André van Dijk says

IS DIT ALLES?

Hoe bestrijd je de leegte op weg naar volwassenheid? Door je actieve bijdrage te leveren aan het streven naar een betere wereld. Of in ieder geval een betere zelf. Het collectieve gevoel van de woongroep moet voor uitkomst zorgen.

De jonge Elenoor 'has it all'. Leuk leven, met een niet onaardige vriend en een eenvoudige baan die beiden voldoende voorzien in allerlei dagelijkse behoeften. Maar koersvast op weg naar een eigen huis en een paar kinderen is niet de bedoeling. Elenoor wil meer en dieper, er valt nog zoveel te doen op deze aardbol, en neemt het besluit in een woongroep te gaan wonen en zich te verbinden aan de ongetwijfeld hooggestemde idealen die daar huizen.

Verweesde individuen

Het lijkt een haast onmogelijke opgave om na het overdonderende debuut *Dorsvloer vol confetti* met die langverwachte tweede roman op de proppen te komen. Franca Treur heeft het zo succesvol beschreven verleden van zich afgeschud en probeert in *De woongroep* met een vooruitziende blik haar hoofdpersoon te boetsen. Waar de debuutroman rijkelijk kon putten uit eigen oorsprong moet Treur nu echter met de billen bloot en het overgrote deel bij elkaar verzinnen. Dat valt nog niet mee.

Elenoor merkt al snel dat de woongroep niet bestaat uit gedreven wereldverbeteraars, het is geen 'gekleurde tempel met goede mensen erin die mij zullen laten zien hoe het fruit des levens geplukt moet worden'. Er wordt wat vergaderd, heel veel gepraat, maar de drijfveren om in beweging te komen smoren meestal in een vage lusteloosheid. De verweesdheid van deze individuen verbindt de schrijfster ironisch met de locatie van het huis: een voormalig weeshuis voor meisjes in Amsterdam.

Zoektocht

Uit een lijstje met mogelijke acties ('honger de wereld uit', 'geen bont aan je kont' en 'fuck the system') wordt gekozen om topverdieners uit de zorgsector te overvallen tijdens een diner in een chique restaurant. Elenoor ontdekt ter plaatse dat de vader van haar geliefde tot het gezelschap behoort en weet met grote moeite de actie te volbrengen. Het halfzachte verloop van dit protest is tekenend voor de toestand van apathie waarin Elenoor verkeert en tegelijk ook voor de stuurloze gang van deze roman.

In een interview vertelt Franca Treur dat ze geen uitgewerkt plan had voor dit boek maar dat 'de zoektocht van Elenoor net zo goed mijn zoektocht was'. Het aangenaam geschreven maar zonder enig houvast voortkabbellende verhaal onderschrijft deze methode. Dan maar wat mysterie ingevoegd door het in het voormalig weeshuis flink te laten spoken. Of de aanzet tot een spannend plot: een huisgenoot van de woongroep verdwijnt op mysterieuze wijze en wordt in verband gebracht met een duistere misdaad.

Koketterie

In de verwarring van deze losse draden komt het einde van *De woongroep* als teleurstellende bevestiging. De aanvankelijke leegheid blijkt nóg leger te kunnen worden als Elenoor – nota bene contentmanager van beroep – er niet in slaagt de zo vurig gewenste levensinhoud te vergaren en zich domweg neerlegt bij hypotheek en nageslacht. Alsof Treur maar wil aangeven: het is onmogelijk om zonder stevige ruggengraat het leven te leiden dat in je idealistische droomwereld bestaat.

Voor Elenoor is het niet zozeer belangrijk de wereld te verbeteren, maar gezien te worden als iemand die de wereld verbetert. Het 'openen van deuren die naar een voller leven leiden' blijkt een vorm van koketterie die op niets uitloopt.

Als ik mijzelf googel, krijg ik alleen mijn eigen website. Snap je wat ik bedoel? Alsof het er niet toe doet dat ik besta. Oké, ik *like* Greenpeace op Facebook en ik eet verantwoorde bananen. Maar wie ziet dat? Dat ik die bananen eet?

Het ware misschien beter geweest als Franca Treur haar hoofdpersoon onder dwang had ondergebracht in kraakpand Vrankrijk in de Amsterdamse Spuistraat, daar waar de ruggengraten rechtovereind staan en de waan van zingeving nog volop ingevuld lijkt te worden.

<http://www.8weekly.nl/artikel/11324/f...>
@8WEEKLY/André van Dijk

Mia Timiaan says

Oppervlakkig copywritemeisje Elenoor en haar rijkeluienvriendje Erik vinden dat linkse mensen stinken. Die rare alto's eten voedsel uit de vuilnisbak en jatten elkaars spullen. Toch wil Elenoor graag een spannend thuis in een linkse woongroep. Omdat ze bang is voor baren, sleur, het oneindige concentratiekampgewauwel van vriendje Erik en voor de leegte van het bestaan. Maar leegte is precies datgene wat Elenoor elke dag weer omhult. Als een gifwolk, of meer in de sfeer van het boek: als een wolk van gele fetakaas en muffe wokmaaltijden van restjes uit de groententas. Leegte is ook dit boek. Leegte, leegte, een nutteloos mysterieplotje en dan klaar. Met flauwe observaties en bordkartonnen personages. Hee wat grappig, daar komt ook Kathelijne uit Dorsvloer Vol Confetti voorbij. Althans, ze mailt lekker postmodern contextueel met enkele van de stinkalternativo's. Eigenlijk bestaat het volledige boek uit geneuzel van en over een stel onzekere provincialen, die De Grote Stad Amsterdam nodig hebben voor hun imago. Tsja, die bestaan. Maar of je er een heel boek aan moet besteden? Hier helpt geen dubbele wodka met roosvicee uit een mosterdpotje meer aan. En dan heb ik dat mosterdpotje maar geïmproviseerd, omdat Treur af en toe leek te vergeten om haar nogal statische tableautjes in te kleuren met rake details en vooral humor.

D says

De belevenissen van een twintiger die in een 'woongroep' (commune) gaat wonen, niet geheel naar de zin van haar verloofde. In tegenstelling tot 'Dorsvloer vol confetti' van dezelfde auteur is er hier wel een verhaal, dat evenwel niet alle aandacht krijgt. Erg grappige inkijk in de leefwereld van (sommige) generatie Y ('millenials') mensen.

Marlies says

Op p.276 zegt 'een schrijver' dat hij geen boodschap heeft voor zijn lezer. Dat hij geen antwoorden geeft, maar alleen vragen stelt. Zo voelt dit boek ook een beetje aan. Alsof het niet echt ergens over gaat, zelfs

eigenlijk geen vragen stelt, maar wel vragen oproept. Het verhaal voelt onaf. Het komt ook langzaam op gang, in de eerste helft gebeurt niet veel en wat er gebeurt lijkt bij Elenoor niet echt binnen te komen. Alsof ze voortdurend in een wolk leeft. Dat gevoel had ik al eens eerder bij een boek van Franca Treur. En daardoor lijken bepaalde ontwikkelingen ook volledig uit de lucht te vallen (Eriks jaloezie, Elenoors gevoel richting Katelijne, het hele laatste hoofdstuk).

Samira says

Amazing how someone can write a book with only disagreeable, unpleasant characters. I can't decide who I hate the most (but I enjoyed reading this book nonetheless)

Dolf Patijn says

Een vlot geschreven boek met een duidelijk verhaal. Elenoor probeert uit te vinden wie ze zelf is en gaat daarvoor in een woongroep wonen. Ze experimenteert met verschillende rollen maar komt er toch niet helemaal uit. Een aantal gebeurtenissen waar ze geen vat op heeft zorgen er voor dat haar leven een totaal andere wending neemt dan ze zich had voorgenomen.

De boodschap en de vragen lijken me duidelijk. In het leven spelen we allemaal verschillende rollen. Elenoor vraagt zich op een gegeven moment af of je soms niet gewoon moet beginnen met doen alsof om dan later echt in een rol te passen. Hoe bepalen we wie we zijn? Wordt ons leven soms niet bepaald door invloeden van buiten af en door de keuzes die andere mensen om ons heen maken?

Alhoewel sommige personen in het boek licht karikaturaal zijn neergezet blijven ze naar mijn mening wel geloofwaardig. Ik vond het een heerlijk boek om te lezen.

Noortje says

Een absolute afrader.

Marjanneke says

De tekst op de achterkant sprak me aan, maar het boek zelf viel helaas tegen. In het begin moeilijk doorheen te komen, aan het eind nog wel een verrassende wending, maar geen aanrader.

Wendy says

Ik zocht iets gemakkelijkjs om te lezen en dat heb ik gekregen. Helaas is het daarnaast ook een aanstellerig verhaal in dito schrijfstijl.

Janine says

Met plezier heb ik dit boek gelezen. Vooral de eerste helft vond ik sterk, daarna zakt het verhaal helaas een beetje in. Wat vooral leuk is, is de herkenbaarheid van de twijfels die de hoofdpersoon heeft, zeker voor eind twintigers en begin dertigers. Het is een totaal ander boek dan 'Dorsvloer vol confetti' dat gaat over een meisje dat opgroeit in een religieus gezin. In dit nieuwe boek van Franca Treur speelt religie nauwelijks een rol. Deze roman moet het hebben van het anekdotische, het grappige, en situaties die je zo voor je kunt zien. Het is geen boek dat heel erg tot nadenken stemt, maar dat is ook weleens prettig :P Behalve dan misschien over het wel of niet kiezen voor een burgerlijk leven met een hypotheek in plaats van het nastreven van idealen. Elenoor moet van zichzelf een duidelijke keuze maken, maar zodra ze kiest voor de idealistische levensstijl van een woongroep, ziet ze in dat die wereld ook anders in elkaar steekt dan ze vooraf dacht. Waar ze voor moet kiezen en of die keuze van belang is, is de twijfel waarin ze de lezer met gemak meesleurt.

Marjan Brouwers says

Prachtig boek over een zoekende vrouw, de wereld van een woongroep, liefde, ongemak en onzekerheid. Ik heb er van genoten. Hard gelachen en het boek met een nadenkende frons dichtgeslagen. Dit verhaal wordt in sommige recensies neergesabeld als oppervlakkig omdat de toon zo luchtig is. Onterecht, want als je door al die luchtigheid heen kijkt, zie je wel degelijk meer. Een ijzersterk verhaal met veel ironie en zelfspot. En toch ook met een vraagteken: welke keuzes maak je in deze tijd en hoe vermijd je dat je vastroest in het gewone, het burgerlijke, het niet meeslepende. Ik vond het een prachtig boek. Franca, mijn complimenten!

Rik says

Niks meer of minder dan prima

Kristian says

Op zich wel vermakelijk boek. Alleen middengedeelte is een beetje langdradig en traag. Einde weer te snel en ten opzichte van verhaallijnen in verhaal ervoor een beetje los zand en té eind-goed-al-goed.

Pauline says

Ik heb "De Woongroep" van Franca Treur met bijzonder veel plezier gelezen. Haar stijl is soepel, haar taalgebruik origineel. Hoofdpersoon Elenoor is contentmanager, en houdt zich bezig met het beschrijven van de inhoud van producten. Zelf voelt ze zich echter leeg en betekenisloos. Ze is op zoek naar verbondenheid, maar een huisje-boompje-beestje leven staat haar tegen. Dat zij aanvankelijk voor een idealistische woongroep kiest,

wordt niet alleen hierdoor verklaard, maar ook door haar jeugd met een stuurloze moeder en een vader die een onwrikbaar geloof heeft in the American Dream, waardoor Elenoor teveel vrijheid en ruimte voelt om tot ontwikkeling te komen. Met enkele pennenstreken wordt ook nog eens de liefdesgeschiedenis van Elenoor's grootouders beschreven, die elkaar op bijzondere wijze tijdens de Tweede Wereldoorlog ontmoetten. Een oorlog die Elenoor's vriend Erik mateloos intrigeert, en die een rol van betekenis in het boek blijft spelen. Interessant is de rode draad van een zorginstelling waar Erik's vader (Jan "de Herder") van hoofdpersoon Elenoor aan het roer staat, en een van haar huisgenoten werknemer is. Zowel de kapitalistische corruptie van de gevestigde orde als het slappe idealisme van de dertigers komen hierin samen. De verwijzing naar de heilige Sint Jozef is veelzeggend. En zo zit er meer symboliek in het boek die de verhaallijn ondersteunt: de olifantjes in een directiekamer, de zoektocht naar een verdwenen vriend, en de rol van de nazi's in de oorlog, dit alles lijkt te verwijzen naar de impact van groepsvorming, die ook weer in haar motto (een citaat van Dostoevski) naar voren komt.

Franca Treur is er meester in alle lijntjes samen te brengen: van een naar rijke mannen zoekende Hindoestaanse huisgenote, tot een fetafetisjist die naar Griekenland vlucht, aan het einde klopt alles. Het verhaal zwabbert hier en daar, maar ook Elenoor zwabbert. Zij weet niet wat ze wil, en welke kant het met haar leven op moet. Deze manier van schrijven lijkt bewust gekozen en het werkt, want Elenoor blijft ongrijpbaar in haar zoektocht naar een zinvol bestaan. Pas als zij aan het fantaseren slaat, voelt ze zich betekenisvol. In het boek staan daar twee fraaie voorbeelden van: in een scène verkleedt zij zich als clown, en op een ander moment (als zij seks heeft met Erik) doet zij alsof zij een vriendin, om zichzelf maar niet te hoeven voelen.

De manier waarop Franca Treur de dolende dertigers beschrijft is ronduit ironisch en lachwekkend, want we kennen ze allemaal: de idealisten die onbespoten postelein eten en er ondertussen met jouw muziekbboxjes vandoor gaan. Treur heeft ze meesterlijk neergezet. De toon is spottend, maar je hebt toch sympathie voor ze. De woongroep brengt Elenoor niet wat ze wenst, en ze kiest voor een zogenaamd burgerlijk leven. Maar of dat zo zaligmakend is... Ze kan alleen seks met Erik hebben als ze fantaseert dat ze iemand anders is, en als mogelijke gezinsuitbreiding daarop gebaseerd is, belooft dat niet veel goeds. Franca Treur debuteerde met een prachtig verhaal over de strenge Zeeuwse wetten. Nu heeft ze het aangedurfd de grachtengordel neer te zetten. Daar is lef voor nodig, en dat heeft ze. Klasse! Franca Treur is een volwaardig literair auteur waar we nog veel moois van kunnen verwachten.

Anne says

Horrible writing, shallow story.
